

det, som nu er Slutningsgagen for danske Universitetslærere, nemlig 6,000 Kr. med Undtagelse af en Ervededel, der omtrent svarer til vore Docenter, og som er lønnet med 4,000—4,500 Kr. og kaldes extraordinære Lærere. Der er tillige den Giendommelighed, at deres hele Forhold ikke er baseret paa Lønningstillæg, og derfor have vi fra Universitetets Side i noget mindre Grad lagt Vægt paa en Sammenligning med de svenske Universiteter end paa en Sammenligning med det norske Universitet. Jeg kan ikke bedømme, om det skulde være i nogen særlig Grad dyrværdt at leve i Kristiania end her, jeg tror det ikke, men ialtsald, skal der gøres noget Afslag, har Universitetet gjort det, idet den norske Begyndelseslønning er 4,500 Kr., stigende til 7,000 Kr., medens vi mente, at Begyndelseslønningen kunde sættes til 4,400 Kr., stigende til 7,000 Kr. Kultusministeriet har ment, at 4,400 Kr., stigende til 6,800 Kr., kunde være en passende Lønning; det er en ringe Forskjel, hvorpaa der ikke ligger stor Vægt.

Der er et tredje Punkt, der ikke er væsentligt, som jeg skal henlede Opmærksomheden paa, det er den økonomiske Stilling, der skulde sikres for de Mange, der staa udenfor Universitetslærernes Kreds, men iøvrigt ere knyttede til Universitetet. Universitetet har nogle Embedsmænd udenfor Lærerkredsen: Bibliothekaren, Underbibliothekaren, Inspektørerne ved Museerne, Gartneren ved botanisk Have og Kvæsturens Embedsmænd, samt en meget talrig Stab af Assistentter ved Undervisningen, Betjente, Portnere og Bestillingsmænd af forskjellig Art, som ere absolut nødvendige, naar et saa stort og kompliceret Apparat som Universitetet skal kunne gaa paa en regelmæssig Maade. Naar jeg undtager Embedsmændene, ere disse lønede af en samlet Medhjælpssum, og Banskfeligheden ved at faae den samlede Medhjælpssum forhøiet paa de aarlige Finantslove — ifølge en Praxis, som er de Herrer mere bekendt end mig — har gjort, at denne Medhjælpssum, selv med de 10 pCt. Tillæg, som senere ere komne til, dog er utilstrækkelig til at indbefomme disse overordenlig lavt lønede Bestillingsmænds rimelige Krav. Fra Universitetets Side er, jeg tør sige paa en meget omhyggelig Maade, hver enkelt gennemgaaet for sig, og ved Sammenstilling, ere vi naaede til en ikke saa lidet høiere Medhjælpssum end tidligere, men som ganske vist dog ogsaa hører til, for at Universitetet kan siges at være betrygget ogsaa med Hensyn til den Understøttelse, som Lærervirksomheden kræver. — Jeg, som har haft en Del med denne Sag at gøre, har ofte hørt den Tanke fremført, om der dog ikke nu, da der stilles saa betydelige Krav, kunde ydes visse Kompensationer. Det er en Tanke, som ikke just har berørt mig paa en meget behagelig Maade, forsaavidt man derved let ledes hen paa, at man

skulde opgive Et eller Andet, som man finder principrigtigt, og gjøre Indrømmelser paa Ting, som man anser for at have en væsentlig Betydning, eller maaske endogsaa anvise Kompensation paa andre Institutter, hvilket Universitetet naturligvis paa ingen Maade er berettiget til. Jeg skal imidlertid indrømme, at naturligvis kan Tanken ogsaa opfattes paa en Maade, der ligger mere nær for en Overveelse af, hvad der i den Henseende kunde gøres. Jeg har da foreslået mig det saaledes, at man vilde sige: Disse Foranstaltninger ere ganske vist i Universitetets Interesse, men dog ganske vist nærmest i Universitetslærernes, og nu skulde Kompensationen ligge i, at der samtidig blev gjort Noget for de Studerende ved Universitetet. Det er fra den Side, at der jo kan opstaa Spørgsmaal om flere forskellige Foranstaltninger, som ere berørte baade ved den 1ste Behandling af Finantsloven her i Thinget og nu idag af det ærede Medlem for Odense Amtts. 7de Valgkreds, med Hensyn til hvilke Foranstaltninger jeg vil tillade mig til Slutning at tilføje nogle Ord. Forslaget indeholder jo ganske vist en Bestemmelse om Examenskommissioner. Jeg vil tilstaa, at denne Bestemmelse havde den akademiske Lærersamling nogen Banskfelighed ved at gaa ind paa, forsaavidt som man derved kunde synes at stemme imod, hvad man altid fra Universitetets Side har holdt paa. Imidlertid lykkes det dog at overvinde denne Banskfelighed, efter at det var blevet klart, at det kun var at optage akkurat den samme Bestemmelse, som findes i den nuværende Lovgivning, at det slet ikke var Meningen at give en anden eller ny Betrættelse fra Universitetets Side. Universitetet har ganske vist altid modsat sig Tanken om Examenskommissioner; men forøvrigt tror jeg ikke, det kan siges, at Universitetet har været den eneste eller væsentligste Hindring for Examenskommissionerne. Jeg tror ganske bestemt ogsaa, at der er Hindringer andetsteds fra. Tanken har været temmelig langt fremskreden. Af Monrad som Kultusminister blev der arbejdet meget ihærdig i denne Retning, og der var ikke Spørgsmaal om, at Hindringen ikke kom fra Universitetets Side, men den strandede dengang paa Banskfeligheden ved Sammensætningen af Examenskommissionerne, og da Monrad tilsidst indskrænkede sig til alene at tænke paa en theologisk Examenskommission, efter at have set, at det var fuldstændig umuligt at gennemføre en juridisk Examenskommission, blev det dog ikke muligt at føre det tilende, ihvorvel Forhandlingerne vare langt fremskredne. Jeg tror altsaa ikke, det kan siges, at Hindringerne ligge alene hos Universitetet, som desuden i denne Sag alene er raadgivende. Det har kun gjort sin Pligt, hver Gang Spørgsmaalet blev reist, nemlig at paavise de Banskfeligheder, en Anordning af Examenskommiss-